

Miet Warlop: 'Eindeloos je goesting kunnen doen, dat is saai'

Miet Warlop: 'De vraag van theatermaker Milo Rau kwam goed overeen met de stap die ik strategisch wou zetten, en als vzw had ik hem waarschijnlijk heel moeilijk alleen kunnen zetten.' ©ANTONIN WEBER / HANS LUCAS

[MARIE VAN OOSTKOEN VAN BOXEM](#)

03 januari 2023 13:01

Miet Warlop was 20 jaar ver in haar carrière toen iemand haar in 2022 voor het eerst vroeg om achterom te kijken. Ze kanaliseerde twee decennia hard werk, op het podium, maar ook het zwoegen na een verlies, in een zinderende performance. 'Sommige mensen zeggen nu: amai, jij wordt nogal gehypet. Dan denk ik: mag het een keer?'

Regendruppels roffelen op het dak van het Molenbeekse atelier van Miet Warlop, beeldend kunstenaar, regisseur en multimaker. Op de grote centrale tafel liggen kleurrijke sjaals uitgestald. Rood, blauw, wit, zwart: allemaal met een boodschap in grote blokletters. Het zijn belangrijke attributen in 'One Song', Warlops voorstelling die dit jaar in première ging. Met het geblokletterde design lijken ze op supporterssjaals, en dat zijn ze ook. 'One Song' is een

knetterende kruising van een livemuziekoptreden en een sportwedstrijd, inclusief cheerleader en scheidsrechter, in de vorm van een langgerekt, 60 minuten durend lied.

De voorstelling is een race tegen de klok, een uitputtingsslag. 'Een ritueel over afscheid, leven en dood, hoop en wedergeboorte', in haar eigen woorden. 'Een razend tableau', in de woorden van The Guardian, of 'een wilde, opwindende studie in absurditeit', volgens The New York Times. Die kroonde 'One Song' onlangs tot een van de beste drie voorstellingen van het jaar.

Miet Warlop (44)

- Afkomstig uit Torhout, woont en werkt in Gent en Brussel.
- Studeerde in 2004 af als master in de Beeldende Kunst aan het KASK.
- Kreeg de Franciscus Pycke Prize en de publieksprijs TAZ 2004 voor haar afstudeerproject, een installatie met zes tableaux vivants en een kruipend subject.
 - Maakte in 2005 een requiem voor haar overleden broer: 'Sportband/Afgetrainde Klanken', een 40 minuten durende performance.
 - Maakte sindsdien verschillende voorstellingen, telkens een mengeling van beeldende kunst en performance, die binnen en buiten Europa te zien zijn.
 - Maakte in 2022 op vraag van NTGent de voorstelling 'One Song', die in première ging op het festival van Avignon. Ze baseerde zich op 'Sportband/Afgetrainde Klanken'.

'Dat doet deugd', zegt Warlop. 'De erkenning is ongelooflijk, ook voor het thema. Voor mij gaat het stuk over *liberation*, over het vrijgeven van bepaalde opgekropte dingen waarmee je je alleen voelt. Door die goede reacties voel ik me begrepen.' Niet dat al haar werk over haarzelf gaat, benadrukt ze, maar 'One Song' is uitzonderlijk. 'Het is een soort toegift aan mezelf. Ik heb iets doorstaan dat onoverwinnelijk leek en kan daar nu iets over zeggen.'

Verlies

Voor de voorstelling bouwde Warlop verder op een performance van 20 jaar geleden, toen ze samen met vrienden een requiem maakte voor haar broer Jasper, die in 2004 uit het leven stapte. Ze wijst erop dat 'One Song' een werk in opdracht is. Warlop is de vierde maker aan wie Milo Rau, theatermaker en artistiek directeur van NTGent, de vraag stelde: wat betekent theater voor jou? Het resultaat is 'Histoire(s) du Théâtre', een vierluik waarvan 'One Song' het slotstuk is.

'Ik vond dat een ongelooflijke vraag', zegt Warlop. 'De dingen zijn voor mij begonnen toen ik alles verloren ben. Ik was net afgestudeerd, had een prijs gewonnen op Theater Aan Zee en moest dan een nieuwe performance maken, en plots stierf mijn broer. Je staat aan het begin van iets en plots moet je omgaan met iets waarbij je nog niet oud genoeg bent om te weten hoe je dat moet doen.'

En dus gooide ze zich op haar werk, zegt ze, intussen al 20 jaar. 'Ik bleef maar lopen, het een kwam na het ander. En dan vraagt iemand plots: 'Hey, kan je je eens omdraaien en kijken wat dat eigenlijk allemaal betekende?' Ik liep eerst weg van die vraag, net omdat ik wist wat antwoord zou zijn. Ik ging 'One Song' niet sowieso maken. Ik was bezig aan iets totaal anders en dacht dat gewoon 'Histoire(s) du Théâtre' te noemen. Omdat ik het gevoel heb dat mijn

werk altijd wel iets over het medium zelf zegt en over hoe ik ernaar kijk. Het is echt een ingreep van Milo in mijn parcours, waar ik dankbaar om ben.'

Ze besliste om het requiem om haar verdriet te kanaliseren ('geen tekst, gewoon gaan, 20 minuten') uit te werken tot een volwaardige voorstelling. Ze trok een jaar uit om de juiste cast van muzikanten en atleten te vinden, waarmee ze het lied zou schrijven waarvoor ze 20 jaar geleden de woorden nog niet vond.

Universeel

Net als de andere voorstellingen van 'Histoire(s) du Théâtre' kreeg 'One Song' deze zomer een plek op het festival van Avignon, meteen de première van het stuk. De respons was groot en goed. Niet alleen van buitenlandse recensenten, ook het Belgische publiek wordt in oktober wild in het NTGent als de uitputtingsslag een hoogtepunt bereikt. Warlop slaagt erin de adrenaline en energie van het podium de zaal in te kaatsen.

'Ik heb het proberen open te trekken tot iets universeels, waarin iedereen iets kan herkennen. Omdat iedereen vroeg of laat met verlies moet omgaan en omdat de eerste keer altijd het grootste gat slaat. Op mijn 26ste was dat een volledige ommekeer van wie ik was, wie ik dacht dat ik was, wie ik dacht dat hij was, hoe ik het ging doen zonder hem.'

Toch is niet elke voorstelling even emotioneel voor haar, zegt ze. 'Soms *pakt* het mij wel. Er was een moment tijdens de repetities dat ik doorhad: wow, ik ben dat hier gewoon opnieuw aan het doen. Ik probeer de molen te tonen van het constante werken dat zo'n verlies van je vraagt, het gat dat geslagen wordt in je gewoontes, in je liefde. Dat gaat maar door, tot de complete uitputting, tot je merkt dat je gewoon moet lossen.'

Subsidies

Als we haar spreken, is Warlop volop bezig met de voorbereidingen voor haar volgende project: een performance annex installatie voor de Dhaka Art Summit in Bangladesh. Verder wordt 2023 een tourjaar: met 'One Song' in Frankrijk, Nederland, Spanje en nog eens België, en met twee eerdere voorstellingen, 'After All Springville' en 'Ghost Writer And The Broken Hand Break', elders in Europa. 'Fijn om mijn werk overal te laten zien, maar touren is ook een noodzaak om genoeg inkomsten te genereren en te kunnen blijven doen wat ik wil', zegt Warlop.

Als het gesprek richting financiering en budgetten lijkt te gaan, zet Warlop zich schrap. 'Gaan we over subsidies beginnen? Daar ga ik wel *efkes* een boom over opzetten, hoor.' Zes jaar geleden is ze 'laag ingestroomd' zegt ze, met 168.000 euro. 'Ik vind dat ik daar ongelooflijk veel mee gedaan heb. Ik heb elk verlies gezien als een investering. Dat vind ik nu wel cool, want *it pays off*. Sommige mensen zeggen nu: amai, jij wordt nogal gehypet. Dan denk ik: mag het een keer, na 20 jaar?'

Miet Warlop: 'Nu zie je het podium vaak leeg, zonder attributen. Dat is een stijl geworden, uit economische redenen.' ©ANTONIN WEBER / HANS LUCAS

'De vraag van Milo kwam goed overeen met de stap die ik strategisch wou zetten en als vzw had ik hem waarschijnlijk heel moeilijk alleen kunnen zetten. We zitten in een tijd waarin dingen veel geld kosten en mensen minder geld hebben. Al mijn stukken zijn met objecten, camions, props, stoffen en pruiken, constructies en zelfgebouwde machines.'

Dat wil ze blijven doen. 'Nu zie je het podium vaak leeg, zonder attributen. Dat is een stijl geworden, uit economische redenen, dat iemand naakt op een lege scène staat. Dat is eigenlijk wel een heel goed verdienmodel. (*lacht*) Maar ik wil daar niet voor plooiën. Ik kan dat ook niet, zo'n stuk maken. Ik ben niet zo. Ik heb een grote stock, ik heb een team nodig om dat te onderhouden, wat maakt dat ik een dure praktijk heb.'

Vrijheid

Voor een deel is dat vrijheid, vindt Warlop. 'Ik vind budget inspirerend. Als iemand zegt: je hebt 20 euro, *ga maar ne keer*, dan denk ik: dat is een kader. Het is een mini-kader, maar je kan er flexibel mee omgaan. Als iemand zegt: je hebt een half miljoen, dat is ook een kader, maar van een andere orde. Ik heb dat wel nodig, zo'n kader, ook om erbuiten te kunnen gaan. Anders kan je gewoon doen wat je wil, ik vind dat niet interessant. *Endlessly* je goesting doen, dat is saai. Een frame is vrijheid.'

Voor de periode 2023-2027 krijgt Warlop 366.189 euro werkingssubsidies. 'Ook al is het verdubbeld tegenover zes jaar geleden, ik vind het wel heel weinig nu. Eigenlijk mag ik er niet over zagen, want dat is in verhouding met iedereen. Met het verschil dat zij hoger instroomden en ik momenteel op een cruciaal punt zit.'

Ze wijst naar de tafel die dienst doet als etalage. 'Ik begin te beseffen dat ik een redelijk goede manager ben', grapt ze. 'Ik zit hier nu met die sjaals. Ik heb er 500 besteld omdat ik weet: hoe meer ik er bestel, hoe goedkoper ze worden. Voor mij is dat een toffe extra, en iedereen die 'One Song' gezien heeft, raakt *connected*. Je koopt dan een sjaal, je ziet iemand anders, je knipoogt. Het werk blijft rondgaan, *it keeps you warm*.'

Bron: <https://www.tijd.be/cultuur/podiumkunsten/miet-warlop-eindeloos-je-goesting-kunnen-doen-dat-is-saai/10438272.html>